

ved at give Bestemmelser, der lette en saadan Ordning, ved at anviise den Vej, ad hvilken der bør gaas, og ved tillige at stille nogle Pengemidler til Raadighed, i en væsentlig Grad kan medvirke til, at de private Samfund ledes til i den Retning at gjøre, hvad der overfor trængende Medborgere vel med Nette tør opfattes som en Pligt.

Det, der foreslaas, er derfor i Virkeligheden en fylldigere Ordning af den ved Lov af 8de Marts 1856 indstiftede „de Fattiges Kasse“, om det end i Formen optræder som en Ophævelse af denne.

Da Hovedvægten lægges paa frivillig Understøttelse, maa de foreslaaede Bestemmelser væsentlig bære Præget heraf. Der er derfor ogsaa lagt særlig Vægt paa (§§ 8 og 9), at frivillige Understøttelsesforeninger med almindeligt Formaal, naar de ere istand til at virke med Midler af nogen Betydning, kunne nyde Godt af de offentlige Midler, der ere stillede til Raadighed eller kunne bevilges. Kun hvor den frivillige Organisation udeligger, paabydes en Ordning.

Efter den foreslaaede § 2 Nr. 5 ere Indtægter, der hidtil efter Næringslovens Bestemmelser tilfaldt Statens eller Kommunernes Kasse, henlagte til Understøttelsekassen; efter samme § 2 Nr. 8 kunne visse Bidrag ydes af Kommunekasserne. Naar man, som her foreslaaet, sætter bestemte Grændser for saadanne Bidrag, vil det formentlig indrømmes, at Hovedkarakteren af Frivilligheden ikke derved væsentlig brydes. Tillige opnaas den ønskelige Tilslutning til det nu faktisk Bestaaende, idet, som bekendt, ikke ubetydelige Bidrag hidtil af Kommunekasserne ere ydede til „de Fattige Kasse“. Paa den anden Side kan det Offentliges Berettigelse til at paabyde en Ordning og føre Tilfyn med Understøttelsekasserne ret vel begrundes netop derved, at der stilles nogle Pengemidler til deres Raadighed.

Mindretallet nærer den Overbevisning, at en Ordning af den frivillige Understøttelse som den foreslaaede vil have ikke ringe Betydning saavel til Afhjælpning af øjeblikkelig som til Forebyggelse af fremtidig Trang, saa at der, ved en Lovgivning i den Retning, vil være givet et godt Bidrag til at naae hen til det i den foreslaaede § 3 opstillede Formaal: At ingen stræbsom Mand eller Kvinde af Mangel paa betimelig Hjælp hjemfalder til det offentlige Fattigvæsen.

I Henhold til det Udvalgte foreslaar saavel Flertal som Mindretal efterfølgende Endringer:

Af Flertallet (Christianfen, Clausen, Holstein-Ledreborg, S. Jensen, N. Jensen, S. Nielsen, Th. Nielsen og Lange):

Til § 1.

1) I 3die Linie ændres: „16,000“ til: „10,000“.

2) I 3die Stykkes 3die Linie efter Ordet: „Bølgere“ indskrives: „til det kommunale Raad-

indsende en“, og efter „skriftlig“ udgaar: „fremsetter“.

3) I samme Stykkes 5te Linie ændres „særlig“ til „udelukkende“, og i 6te Linie udgaar „imellem disse“.

Til § 2.

4) Ordene i Nr. 6 „saadan Anvendelse . . . Udvidelse“ ombyttes med: „en Anvendelse paa denne Maade eller kunne gives en Udvidelse, der tilsteder en saadan“.

5) Til Paragrafen føies følgende Slutningsstykke: „De Kommuner, for hvilke der ikke gives Alverdomsforløggelsekasser eller Sygekasser, skulle dog i de første fem Aar efter denne Lovs Ikrafttræden være berettigede til at fordrø til deres Understøttelsekasser et ligesaa stort aarligt Tilskud af Statskassen, som Kommunekassen bevislig yder, dog ikke over 40 Dre pr. Individ. Saasnart enten en Alverdomsforløggelsekasse eller Sygekasse oprettes for vedkommende Kommune, bortfalder denne Ret.“

Til § 3.

6) Paragrafen affattes saaledes:

„Enhver, som ikke har en aarlig Indtægt af den nedenfor angivne Størrelse, og som oppeberer en aarlig vedvarende Understøttelse af mindst 20 Kroner af en af Stat, Amts-, Kjøbstad- eller Sognekommune garanteret Forsørgelsesanstalt, kan fordrø af Understøttelsekassen i den Kreds, hvor han har fast Ophold, en aarlig Hjælp, som er lig det Beløb, han bevislig modtager af den paagældende Forsørgelsesanstalt, naar han paa en for Bestyrelsen fyldestgjørende Maade godtgjør:

1) at hans Indtægt i det sidste Aar ikke har været større end: paa Landet 200 Kr., i Kjøbstæderne 250 Kr. og i Kjøbenhavn 300 Kr. (dersom han er gift eller har Børn, at forsørge, der ere under 18 Aar, eller som paa Grund af Svagelighed ikke ere istand til at forsørge sig selv, henholdsvis 400 Kr., 500 Kr. og 600 Kr.). I disse Summer er den af Forsørgelsesanstalten ydede Understøttelse medindbefattet. Ved Indtægtsberegningen bliver Indtægten af Formue at regne dobbelt mod den, som gives paa anden Maade,

2) at han har fyldt sit 60 Aar,

3) at Understøttelsen er erhvervet ved fortsatte aarlige Indskud, som uafbrudt maa have fundet Sted i mindst 20 Aar; for de Personer, som ved Lovens Ikrafttræden ere mellem 50—60 Aar, 40—50 Aar og 30—40 Aar, skulle dog henholdsvis 5, 10 og 15 Aars aarlige fortsatte Indskud være fyldestgjørende,

4) og at han i det sidste Aar har haft fast Ophold i Kommunen.

Denne Hjælp maa dog i intet Tilfælde overstige 40 Kr. for enkelte Personer, og 80 Kr. for